

на день испадаше; Германци-ти отъ 226 г. и Перси-ти опустошявали прѣдѣлы-ты на Имперіѣ-тѣ; съ едиѣ рѣчь Римска-та Имперія отъ день на день испадаше. Въ цѣлый тоя періодъ, кой-то трая, отъ 180 г. до 284 г. достойни да ся спомянуть сѣ: Септимій Северъ (195—211), Александръ Северъ (222—235) и Авреліанъ (270—275),

А отъ жестоки-ты тираны за общѣ ненависть достойни сѣ: Каракала (211—217) и Хеліогабалъ (218—222 г.).

КОНСТАНТИНЪ ВЕЛИКИЙ.

Паденіе на Западнѣ-тѣ Римскѣ Имперіѣ.

§. 45.—Императоръ Діоклитіанъ (284—305) желалъ да удръжи Римскѣ-тѣ Имперіѣ отъ паденіе, и за това раздѣлилъ управление-то на нѣколко лица. Нъ по смръть-тѣ му, това раздѣленіе на Императорскѣ-тѣ власть станѣло причина за междуособны войны, кои-то траялы, до кога-то Константинъ, нарѣченъ Великий, побѣдилъ свои-ты противницы и пакъ утвърдилъ единодрѣжявнѣ-тѣ власть. Константинъ Великий (306, или като самодръжявенъ царь отъ 325—337 г.) запрѣлъ още на цѣло столѣтіе паденіе-то на Римскѣ-тѣ Имперіѣ съ това, че прѣнесълъ столицѣ-тѣ изъ Римъ въ Византіѣ и направилъ христіанскѣ-тѣ вѣрѣ господствуѣющѣ въ дръжявѣ-тѣ си. Константинъ прѣнесълъ столицѣ-тѣ си въ Византіѣ, нарѣченъ испослѣ на негово имя Константинополь, по това, че Готи-ти и Перси-ти нападали откамъ истокъ на тыя прѣдѣлы. Като промѣнилъ и ряда въ дръжявѣ-тѣ, той ѣ раздѣлилъ на префектуры, Епархіи и провинціи (области) изново урядилъ правительственны и сѣдейскы мѣста и докаралъ на рядъ събира-